

Med politik och vetenskap i varsin vågskål

Som vetenskaplig skeptiker kan man i dessa tider känna en stor frustration över världsledare som fattar politiska beslut med enorma konsekvenser som, med risk för att uttrycka det hela gravt underdrivet, kanske inte helt och hållet baserats på bästa tillgängliga fakta och beprövad erfarenhet.

Samtidigt så lever vi i ett land med en demokratisk samhällsform där all makt ska utgå ifrån folket. Till dess att varje röstberättigad individ är en fullfjädrad vetenskapligt skolad skeptiker kommer folkvilja och populism ibland att krocka med förhoppningen att politiska beslut fattas på vetenskapliga underlag.

Därför är det viktigt att de folkvalda politikerna har adekvata underlag för att fatta sina beslut. Av den anledningen är VoF glada över att vara en av remissinstanserna för den pågående KAM-utredningen (SOU 2019:15 och

Detta är inte en pipa

SOU 2019:28), vilken kartlägger och lämnar förslag i frågor om ökad patientsäkerhet inom vård och behandling som bedrivs utanför den etablerade vården. Vikten av evidensbaserad vård går inte att understryka nog. (Mer går att läsa i regeringens delbetänkande *Komplementär och alternativ medicin – säkerhet, kunskap, dialog.*)

Här kommer även vikten av folkbildning in, VoF:s existensberättigande. För att ha en positiv påverkan på samhället kan den vetenskapliga dialogen inte endast föras mellan redan invigda. Inte heller endast i etablerade arenor som Almedalen, Järvaveckan, i debattartiklar och i Folkvett. Konstruktiva dialoger behöver föras i vardagen – i fikarummet, över elvakaffet eller på puben över en öl, helt enkelt i människors bekvämlighetszon. När bilden av vetenskapsmän och skeptiker som torra glädjedödare (dessutom uppköpta av Big Pharma och/eller Illuminati)

sprider sig kan det vara värt att tänka ett extra varv på vilka strider som är värda att ta. Kanske är det inte tron på spöken som är vad fokus bör läggas på om man som skeptiker vill påverka samhället till det bättre.

Som ett förenklat exempel kan man se på René Magrittes kända målning av en pipa med inskriptionen ”Detta är ingen pipa”. Nej, det är förstås inte en pipa – det är ju en *målning* av en pipa. Men att vara den typen av beserwisser är sällan populärt eller särskilt produktivt om man vill få till en konstruktiv dialog. I det fallet kan vi kanske enas om att bara kalla det för en pipa ändå, så att vi kan gå vidare till en mer viktig dialog om varför man bör vaccinera sina barn eller varför man inte bör avbryta sin cancerbehandling.

Dessutom kan en viss ödmjukhet vara på plats över att allt inte går att avgöra vetenskapligt – ibland får man, för att vara intellektuellt ärlig, landa i den sokratiska slutsatsen att ”allt jag vet är att jag ingenting vet.” 🐣